

Parforce répétée

De stod alle på række med næsen mod kongen. De var alle adelige, tilhørte den højeste samfundsklasse: grever, baroner og hertuger. De var blevet inviteret af Christian den 5., kongen af Danmark. Enevældig og guddommelig. Det var en ære at få lov til at komme med til en af hans parforcejagter. Hver gang, inden jagten, samlede kongen alle sine gæster og aftalte spillet.

"Er I kommet for at jage hjorten?", råbte kongen. "Ja", svarede gæsterne i kor. "Er I kommet for at løbe den helt træet?". "Ja!" "Helt træet, så den slet ikke kan stå på sine egne ben?!" "JA!!!" "Er I kommet for at...", her holdt kongen en lille kunstpause, han fortsatte: "...dræbe hjorten?" De kiggede alle på hinanden og derefter på kongen. En af greverne fik fremstammet: "Det er vel udelukkende kongens privilegie?" Kongen smilede og sagde så: "For det må I godt". Stilheden lagde sig som en tung dyne i salen. "Vil I gerne dræbe hjorten?" spurgte kongen. Alle mændenes usikkerhed forvandlede sig til begejstring på mindre end et sekund. "JA!!!" sagde de så i kor og hujede og klappede. Kongens smil bredte sig næsten helt op til kronen.

Skiftende toner blev blæst ud af det snurrede jagthorn. Så var jagten i gang. Hundene blev sendt af sted og lige efter kom hestene med rytterne og så til sidst vognen med kongen. Dagens heldige gæster var to grever og tre hertuger. Den stærkeste af gæsterne var grev Knut. Han havde glædet sig umådeligt, lige siden han havde fået den hvide konvolut med det røde sejl. Det var landets bedste jægere, der var kommet for at løbe hjorten træet. Herefter var det normalt kongens opgave, når hjorten var løbet træet at stå ud af kareten, tage sin hirschfænger og dræbe den forsvarsløse hjort, som nu ikke kunne andet end at ligge på jorden og se sin egen død i øjnene. Men denne dag var det anderledes. I dag var det gæsternes tur til at forsøge at bore metallet igennem hjortens hjerte. En hver mands drøm! Og så lige foran kongen. For på den måde at bevise, hvad man var værd.

Hjorten spænedede gennem træer og over floder. Med hunde, heste og ryttere efter sig. Grev Knut var en af de allerforreste ryttere sammen med hertug Valdemar. Grev Knut følte sig næsten som selve kongen. Hjorten skulle dø, og det var ham, der skulle udføre døden. Aldrig havde han følt sig så magtfuld og betydningsfuld. Han var konge over dyrenes konge.

Hjorten var omringet. Grev Knut havde allerede lagt hånden fast omkring det lille jagtsværd. Han vidste, at det nu kun var ham og hjorten. Han vidste, at han burde have lukket øjnene for ikke at ændre mening i sidste øjeblik. Men han forstod det ikke. Han kunne jo godt se sit bytte i øjnene uden problemer. Dyr havde jo ingen sjæl, huskede han sig selv på. Han hævede jagtsværdet over hovedet, stirrede dyret lige i de sorte glasøjne. Øjnene var som et spejl, hvori han så sig selv stå klar til at dræbe. Han følte sig mærkelig til mode og fik lyst til at fjerne blikket, men det var som frosset fast. Havde hjorten mere kontrol over ham, end han selv havde? Var det indbildning? Den hjort var ikke en normal hjort! Pludselig sortnede det for ham. Han faldt og forsvandt en dyb søvn.

Da han vågnede, havde han det som om, han havde sovet i en evighed. Gulvet var hårdt. Han huskede ikke, at han var kommet hjem, eller at han var faldet i søvn på gulvet. Han forsøgte at rejse sig op på to ben, men det var som om, at det var meget rarere at stå på fire ben... hvad havde han lavet dagen før? Han kunne ikke komme i tanke om det. Pelsjakken gik meget langt ud over hænderne. Så langt, at han ikke kunne se sine fingre... Pludselig huskede han... hjorten! Fik han overhovedet skudt den, eller var nogen kommet ham i forkøbet? De tomme øjne, som han havde stået og gloet ind i, i en evighed. Pelsjakken var varm, og han synes, den sad meget tæt. Han var nu pludselig ganske sikker på, at det ikke var hans jakke, og hvad var det for et gulv han lå på? Han prøvede at knappen jakken op, men det var, som om fingrene ikke ville få fat på noget. Så fik han øje på dem; klovene.... de fine hvide fingre havde klisteret sig sammen til to mørke

klumper... Han var i chok. Hvordan var dette gået til?! Pludselig kunne han høre stemmer og latter. Døren til stalden blev åbnet, og stald drengen skubbede ham ud af stalden. Ud i lyset, hvor kongen og gæsterne stod klar. Jagthornet blæste jagten i gang. Instinktivt og grebet af panik, begyndte han at løbe mod træerne for at finde et gemmested. Ingen tid til at tænke. Hen mod træerne, ned i floden. Nej. Vand. Videre. Spring. Fald... Videre. Han kiggede sig over skulderen. Hundene var lige i hælene på ham nu. Men allerforrest var der to ryttere. Den ene kendte han. Det var Valdemar og den anden var.... ham selv! Hvordan kunne det lade sig gøre. Han var jo her. Langsomt gik den op for ham, han var jo ikke her. Han var ham, men han var ikke ham. Og han var hjorten, og han kom selv imod ham med en hirschfænger i højre hånd. Han vidste, hvad der nu ville ske. Han kunne mærke benene under sig langsomt give op. Han huskede, hvad der skulle ske nu. Manden stirrede ham ind i øjnene. Måske kunne han på en eller anden måde få ham til at indse at han ikke var en normal hjort, hvis han stirrede længe nok. Manden løftede hirschfængerens højt over hovedet klat til at hugge. Blodet frøs til is i hans årer og han stivende af rædsel.

Han åbnede øjnene, var vist faldet lidt i staver, men han glædede sig til at få lov til at jage hjorten. Han hørte kongen råbe: "Er i kommet for at jage hjorten!". "Ja! råbte han så højt han kunne...!"